

Arrest

nr. 141 140 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 26 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 20 maart 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2012 met referentenummer 17008.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 maart 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 29 maart 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich omwille van haar seksuele geaardheid in een prangende humanitaire situatie bevindt aangezien zulks in haar land van herkomst nog steeds een taboe en een brug te ver is doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder beweert betrokkene dat zij een relatie heeft met mevrouw [S.M.T.] [OV: ...] en dat zij met haar een wettelijke samenwoning of een huwelijk wenst aan te gaan. Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat er inzake de regularisatieaanvraag van mevrouw [S.M.T.] eveneens een onontvankelijke beslissing werd genomen op datum van 20.03.2012 zodat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel voor betrokkene als voor mevrouw [T.] geldt zodat er van een verbreking van de eventuele familiale banden geen sprake is.

Betrokkene beweert eveneens dat zij niets of niemand meer heeft om op terug te vallen in haar land van herkomst. Dit element kan echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in de Filippijnen en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen inbreuk pleegde tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkene is sociaal verankerd, is werkbereid en legt een arbeidsovereenkomst voor, is geschoold en heeft tal van diploma's, legt getuigenverklaringen voor, heeft tal van contacten met

Belgen en met mensen met legaal verblijf en leert de Nederlandse taal) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt zij volgende toelichting bij het middel:

“Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris meermaals het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet, miskent.

Zo wordt geponeerd dat aangehaalde elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State-betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de onontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Eén en ander geldt des te meer nu verzoekster reeds meerdere jaren op ononderbroken wijze in België verblijft en zij in haar dossier de bewijzen heeft voorgebracht van een verregaande integratie en lokale verankering.

Ondertussen verblijft verzoekster dus reeds meerdere jaren in België hetgeen een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd en is zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenmin worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekster aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht in het kader van de afweging van de , belangen van de Belgische Staat enerzijds en verzoekster anderzijds.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorige niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf regels toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

In de 4de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoekster verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962 11 juli 1996 TVR, 1997, 385).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger criterium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In het bijzonder wat de ingeroepen elementen van integratie betreft, kan verzoekster ook niet voorhouden dat de motivering van de bestreden beslissing haar niet toelaat te begrijpen waarom deze niet in aanmerking worden genomen. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat deze elementen op zich behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster nog een belangenafweging wenst terug te vinden in de motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoekster geeft aan dat verweerder niet effectief heeft onderzocht of de door haar opgeworpen verregaande integratie en lokale verankering opgebouwd gedurende meerdere jaren ononderbroken verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu verweerder er zich toe beperkte te stellen dat deze elementen enkel relevant zijn in het kader van de gegrondheidsfase.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere

procedure, met name vanuit het land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met de door verzoekster in haar verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie die zij opbouwde tijdens haar verblijf in België, doch oordeelde dat deze reeds betrekking hebben op de gegrondheidsfase en op zich niet verantwoord zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. De Raad merkt op dat verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat met name ook de duur van haar verblijf reeds tot gevolg heeft dat van haar niet kan worden verwacht dat zij de aanvraag vanuit het herkomstland indient, doch dat de duur van het verblijf strikt genomen door haar in de verblijfsaanvraag niet werd ingeroepen als afzonderlijke buitengewone omstandigheid, zodat ook niet blijkt dat hierop als dusdanig afzonderlijk diende te worden ingegaan door verweerder. Enige concrete toelichting waarom specifiek de duur van het verblijf haar verhinderde de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, ontbrak zo. Er werd wel melding gemaakt van de duur van het verblijf in België, doch enkel om aan te geven dat de belangen die zij in die periode in België opbouwde haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. Hierop werd evenwel ingegaan. Voormelde motivering kan in casu verder ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekster geeft aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu hij deze als irrelevant zou beschouwen, terwijl deze wel degelijk nader hadden moeten worden onderzocht omdat niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing volgt evenwel nog niet dat verweerder stelt dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, of poneert dat deze in alle gevallen irrelevant zouden zijn, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag op zich niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit standpunt is in casu niet kennelijk onredelijk en aldus *‘ondergraaft’* of overschrijdt verweerder zijn appreciatiebevoegdheid nog niet. De Raad kan in dit verband zo ook enkel opmerken dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat het feit dat zij zich integreerde tijdens haar jarenlang verblijf op enigerlei wijze een belemmering vormde om een beroep te doen op de reguliere procedure. Van verweerder kon derhalve niet worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom een goede integratie opgebouwd tijdens een meerjarig verblijf voor verzoekster geen hinderpaal vormde om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State van een eerdere datum doet geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen van het hierboven citeerde arrest en verzoekster blijft ook in gebreke concreet aannemelijk te maken dat in de rechtspraak waarnaar zij verwijst een gelijkaardige situatie voorlag. Aldus blijkt niet dat deze verwijzing dienstig is. Er blijkt geenszins dat verweerder in de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of het in deze bepaling vervatte begrip *‘buitengewone omstandigheden’* zou hebben miskend.

Verzoekster benadrukt haar langdurig verblijf, verregaande integratie en duurzame lokale verankering in België. Aldus toont zij evenwel nog niet aan dat verweerder haar situatie incorrect inschatte. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan, dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan of dat een reële tewerkstellingsmogelijkheid zou ophouden te bestaan. Enige onevenredigheid op deze grond kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder kon ook in alle redelijkheid oordelen dat iedere vreemdeling wordt verwacht zich te houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving en oordelen dat het gegeven dat verzoekster geen inbreuk pleegde op de openbare orde nog geen buitengewone omstandigheden uitmaakt.

Verzoekster herhaalt vervolgens andermaal dat zij amper nog contact heeft met haar land van herkomst. Verweerder gaf in de bestreden beslissing evenwel aan dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar herkomstland bij wie zij voor korte tijd zou

kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij wees er ook op dat verzoekster ruim 25 jaar in haar land van herkomst verbleef en haar verblijf en integratie in België bijgevolg niet kunnen worden vergeleken met haar banden met haar land van herkomst. Door zich thans opnieuw te beperken tot een algemene bewering in dit verband toont verzoekster niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij een loutere bewering dat verzoekster niets of niemand meer heeft in het land van herkomst niet weerhield als buitengewone omstandigheid.

In de mate dat verzoekster nog stelt dat in de bestreden beslissing – waar wordt gemotiveerd in het licht van de ingeroepen miskenning van artikel 8 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen – het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt gelijkgesteld met het begrip “*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*”, hetgeen een veel enger criterium betreft, merkt de Raad op dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot het stellen dat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel blijkt. Uit een lezing van de motivering op dit punt blijkt zo allereerst dat verweerder zich heeft gestoeld op het gegeven dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied impliceert, hetgeen geen breuk van de familiale relaties betreft, om te oordelen dat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen als buitengewone omstandigheid. Dit standpunt is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Daarenboven stelde verweerder ook vast dat verzoekster zich voor de vermeende schending van voormelde verdragsbepaling steunde op haar relatie met mevrouw S.M.T, eveneens van Filipijnse nationaliteit, met wie zij een wettelijke samenwoont of huwelijk beoogt, doch dat de verblijfsaanvraag van verzoeksters partner tevens onontvankelijk werd verklaard, zodat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland geldt voor beide partners en er derhalve geen sprake is van een verbreking van de eventuele familiale banden. Verzoekster uit geen enkele inhoudelijke kritiek op deze motivering. Gelet op de gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in casu het begrip “*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” zou hebben gehanteerd als een strenger criterium bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden of dat hij de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het hierin vervatte begrip van de “*buitengewone omstandigheden*”, miskende of enige kennelijk onredelijke toepassing hiervan maakte.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS